

Ksenija Dvojković

SKUPLJAČ

– Plava najkica. Kak je samo zašla gore? Skinul bum ja nju makar do jutra puzal – tepal je Štef penjući se uz vrbu prema lopti. Bio je zadovoljan. Skupio je četiri lopte. Probušene, ali to njemu nije smetalo. Samo treba skinuti plavušu. Veselo je fučkal dok je loptu spremao u vreću od smeća što mu je visjela oko pasa. – Samo da se... – misao mu stane shvativši da nije sam. – Glupačo, mene si našla varati? – siktao je debeli čije se tjeme caklilo na mjesečini. Davio je ženu gurajući je o stablo vrbe uz koju se Štef priljubio. Hrkljanje i udaranje nogu zgrčilo je Štefu sve mišiće. Panika! Zanio se i zaustavio na grani. Vreća se rastvorila, a najkica pala točno na tjeme debelog. – Koji je ovo? – zbunjeno se ogledavao davitelj ispustivši ženu što se skljkala u blato. Zgrabio je loptu. Odozgo, Štefu se učinilo da debeli sad davi njegovu loptu. – Nećeš! Ona je moja! – Skočio je na debelog koji se od siline udarca u leđa onesvijestio. – Mrcino jedna, đubre! Ti ćeš davit moju loptu? – bjesnio je Štef i udarao ga nogom. Umorivši se stao je i duboko disao. Primijetio je da se žena miče. – Ciganica. – Potražio je loptu. Našao ju je u grmlju. Nježno ju je pokupio i stavio u vreću. – Idem doma. – Bilo je oko jedanaest kad je izašao na Kvatriću i krenuo prema Škrležvoj gdje je živio u prizemlju na broju 15 otkako se rodio prije 53 godine. Možda ga je šepanje ili lelujanje duge blatnjave kose natjeralo da se okrene i ugleda Ciganku što je trebala zadavljena ležati. Pričekao je. – Gubi se! Oćeš da te fliknem? – Ako me pustiš k sebi, budem ti gatala – preplašeno je šaptala izmučena Ciganka osvrćući se uplašeno. – Rekel sam ti da se gubiš! Meni ne trebaju ženske. Kužiš? – Daj me pusti ovu noć. Ako me uhvati udavit će me u Savi – molila je prekrštenih ruku. – Baš me briga za takve drolje – bahato je odgovorio Štef. Par minuta poslije otključao je ulazna vrata stana. Stavio je vreću na stol. Fučkajući, vadio je svoje blago iz vreće. Milovao je lopte. Iz ladice stola izvadio je šmirgl, ljepilo i zakrpe. Četiri lopte bile su probušene. Trebalo ih je zakrpati. Uključio je radio i sjeo. Počeo je šmirglati oko rupe na lopti. Prekinulo ga je lupanje po vratima. – Nema šanse! Rekao sam ti da se gubiš! – Hladno su zvučale njegove riječi upućene Ciganki. – Zadavit će me pred tvojim vratima, – jecala je čučeci uz vrata. Otključao je i ona se otkoturala u stan. – Uvijek sam plakao kad mi je mama pričala Djevojčicu sa šibicama – rekao je zaključavajući vrata. – Ugasi svijetlo – šaptala je prestrašeno. Ugasio je i sjeo pokraj nje na pod. Sjedili su dugo osluškujući hoće li doći. – Nisam ja drolja – rekla je. – Znam – mrmljao je Štef. – Zašto te davio? – Uzela sam što je moje? – A kaj je to tvoje? – Zlato! – Koliko zlata? – Puno. – Koliko puno? – Evo, broji sam. – Vadila ga je iz podstave ofucanog kaputa: lance, narukvice, satove. Nekoliko kila. – I ja bih te zbog ovog ubio – šaptao je premećući lance po prstima. – On mi je muž već 30 godina, a ja njemu ropkinja. Danas je htio otići u Italiju sa ljubavnicom. Šestero djece sam mu rodila. Kćeri je prodao, a sinove otjerao od mene. Najmlađi ima samo deset godina. Cijeli život smo prosili za njega, krali i svašta radili. Prevarant. Izvadila sam zlato iz mercedesa, iz tajnog pretinaca, ali nisam uspjela pobjeći. Odvukao me na Jarun gdje me htio zadaviti i baciti u jezero. – Bit će dobro ako nas oboje ne zadavi – ušutjeli su. Probudili su se na podu. Zlato je

bilo razbacano. Šutke su ga shrpili i stavili u široku rajnglu. Gurnuli su je pod sudoper. – Tam ti je kupaona. Ja idem kupiti kavu. Kak se zoveš? – Dilfera. – Ja sam Štef. – Brzo se vratio iz dućana. Dilfera je mokre kose stajala ispred otvorenih vrata sobe. – Ti si neki luđak? Tu ima preko tisuću lopti – rekla je promatrajući sobu punu lopti. Ima točno 12. 342 lopte. Zapravo 12. 347, samo što ih još nisam upisao u notes. Vidiš, ova plava je posebna, takvih imam samo 12. Bilo bi ih više, al sam neke, kad sam ih pokrpal, vratio vlasnicima. Ove su izgubljene ili ostavljene. Svaka je upisana u notes. Dan i mjesto gdje sam ih našel. – Ti si zbilja lud – rekla je Dilfera nasmijavši se prvi put od jučer. Isti tren osmijeh zamre i Štef joj na licu ugleda strah. Njen debeli, ćelavi muž stajao je na vratima s nožem u ruci. Štef jurne u sobu punu lopti i povuče Dilferu sa sobom. Lopte su popunile sobu. Dodirivale su strop. – Kurvetino! Gdje je moje zlato? Zaklat ću vas ko svinje. Mislite da će vas ovaj cirkus spasiti? – Za to vrijeme Štef je Dilferu odvuкао do suprotnog zida. Znao je kako se probiti kroz lopte. To mu je inače bila omiljena igra. – Ubit će nas. Jadna moja djeca. – A ja? Kaj sam ja kriv? – Oboje su se u strahu šćućurili u kutu nadajući se da ih neće naći. Namirisao ih je kao mačka miša. Zamahnuo je oštricom svoga noža prema Dilferi da dovrši jučer započeti posao. Ona je zamahnula i nekoliko lopti mu bacila u lice. – Mrzim lopte. – Bijesno ih je počeo bušiti nožem, a one su pucale kao kokice na vatri. – Ubojico! – Izgubivši strah, Štef je jurnuo na debelog i snažno ga gurnuo. Debeli je pao na trbuh među lopte. Jedna ping-pong loptica zapela mu je u grlu. Davio se. – Da se nisi usudio progutati moju lopticu! – vikao je Štef. Udarao je debelog po leđima. Uzalud. Ugušio se. Dilfera nije čekala. Zgrabila je rajnglu i pobjegla. Štef je uzeo notes i žalosno prekrižio broj 1032, 2. 4. 86. Maksimir.